

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3473/2025
03.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Протић, адвокат из ..., против туженог Агенције за привремено запошљавање М Плус Serbia d.o.o. Београд, чији су пуномоћници др Ана Лазаревић, Игор М. Пршић, Радослав Шалварица, Тамара Павлов, Далибор Манић, Никола Протић, Урош Топић, Дијана Власис Миленковић, Сара Стојановић, Милица Стефановић, Алекса Никић, Михајло Јовичић, Радојко Павловић и Софија Думић, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћања на рад и накнади штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5367/2023 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5367/2023 од 19.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 152/22 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење о отказу уговора о раду бр. .../... од 02.02.2016. године, као незаконито, па је тужени обавезан да тужиоца врати на послове члана тима "...", које је обављао до престанка радног односа. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име накнаде штете због изгубљених нето зарада за период од фебруара 2016. године до фебруара 2023. године, исплати износе са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од фебруара 2016. године до јуна 2016. године и за период од децембра 2016. године закључно са даном враћања на рад, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд, на износе из става другог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке,

обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за здравствено осигурање за период од фебруара 2016. године до јуна 2016. године и за период од децембра 2016. године закључно са даном враћања на рад Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала за Град Београд, на износе из става другог изреке пресуде. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца уплати доприносе за здравствено осигурање за период од фебруара 2016. године до јуна 2016. године и за период од децембра 2016. године закључно са даном враћања на рад, Националној служби за запошљавање – Филијала за Град Београд, на износе из става другог изреке пресуде. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 240.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 5367/2023 од 19.09.2024. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 152/22 од 21.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије туженог да је другостепени суд учинио битну повреду из одредбе члана 355. став 1. и 5. Закона о парничном поступку, јер је побијана одлука образложена оценом битних навода изјављене жалбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је побијаним решењем о отказу уговора о раду бр. .../... од 02.02.2016. године, отказао уговор о раду због повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, у вези члана 120. Правилника о раду туженог. Доношењу тог решења претходило је писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду бр. .../... од 21.01.2016. године, на које се тужилац изјаснио. Разлог за доношење побијаног решења је вербални сукоб тужиоца и његовог колеге ББ, који се догодио 23.12.2015. године. Тог дана дошло је до неспоразума између туженог и ББ, који је за последицу имао да су њих двојица почели да разговарају повишеним тоном, који је ескалирао у озбиљну свађу. Сви чланови "... " тима су их смиривали, па су се њих двојица, након размењених увреда и непријатних речи, смирили. Менаџер је одмах приступила смиривању тензија у ком смислу је обавила разговор са сваким од њих појединачно, указујући на неприхватљивост таквог понашања и чињеницу да су у радним просторијама послодавца нарушили радну атмосферу и међусобне односе. Сутрадан, 24.12.2015. године, око 10,00 часова,

менаџер је поново обавила разговор са обојицом запослених, којом приликом су се они изјаснили да им је искрено жао што је дошло до инцидента, да су свесни да је такво понашање неприхватљиво са професионалног и људског становишта, након чега су један другом упутили извињења, наставили да раде и да нормално сарађују.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца усвојили, применом одредби чланова 179. став 3. тачка 8. и 191. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 75/2014), налазећи да предметни догађају ком се тужилац сукобио са колегом јесте, на известан начин, узнемирио друге колеге из колектива, али да понашање тужиоца није таквог карактера да је могло да доведе до нарушавања међуљудских односа код послодавца, у смислу прописаном одредбом члана 120. Правилника о раду туженог од 24.09.2014. године.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 ... 75/2014), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Правне последице незаконитог престанка радног односа прописане су одредбом члана 191. истог Закона, тако што је ставом 1. прописано да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Правилником о раду туженог бр. 100-312/14 од 01.10.2014. године, са изменама и допунама бр. 3072/2015 од 26.06.2015. године, у одредби члана 120. тачке 13. и 17., предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако се увредљиво или недостојно опходи према непосредном руководиоцу, другом запосленом или трећим лицима у време рада, и ако изазове или учествује у вербалном конфликту који може да доведе до нарушавања међуљудских односа код послодавца.

У конкретном случају, утврђено је да вербални сукоб, који је тужилац имао са колегом ББ 23.12.2015. године, није довео до нарушавања, нити њихових међусобних односа, нити до нарушавања међуљудских односа код послодавца, јер су се, након размењених увреда и непријатних речи тога дана, тужилац и његов колега помирили и наставили да нормално сарађују.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених суда да, у конкретном случају, нису испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу, па је побијано решење незаконито, а последица незаконитог престанка радног односа је дужност туженог да тужиоца врати на рад и да му исплати накнаду штете, као и да за њега уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за утужени период, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновани су наводи ревизије туженог да се ради о понашању тужиоца које је такво да он није могао да настави рад код послодавца и да је због тога био испуњен услов да му послодавац откаже уговор о раду у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Супротно тим наводима ревизије туженог, изведеним доказима је утврђено да је, након предметног догађаја, успостављен нормалан рад и сарадња између тужиоца и колеге са којим се сукобио, као и да њихов сукоб није довео до нарушавања међуљудских односа код послодавца. Због тога тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на ревизију, тужиоцу нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**